

DE LEGENDARISCHE SCHAT VAN HELL GATE

Leesexemplaar

De tekst van Anne Carroll Moore op p. 78 is ontleend aan het artikel 'Children's Books of 1926', in Bookman, oktober 1926, pp. 208-214.

Het citaat dat Anne Carroll Moore op p. 273 voorleest, is ontleend aan Lucy Maud Montgomery, *Anne van het Groene Huis*, vertaling van Hannie Tijman. Uitgeverij Karmijn, Elburg, 2016.

Het gedicht op p. 284 is van Sappho en is vertaald door Paul Claes in het tijdschrift *Filter*, jaargang 2013 nummer 1, p. 3-8.

Het artikel uit de *New York Daily Times* van 8 september 1856, waar Amy enkele regels van voorleest op p. 302, is afkomstig uit: Robert Apuzzo, *The Endless Search for the HMS Hussar: New York's Legendary Treasure Shipwreck*, R & L Pub, Londen 2008 (vertaald en aangepast door de vertalers).

Sommige afbeeldingen op het omslag en in het boek zijn bewerkt met behulp van AI-systemen. De grafische bewerking is van Stefano Moro. Sommige grafische middelen in het boek zijn afkomstig van Freepik – www.freepik.com. Voor alle andere grafische credits verwijzen we naar p. 534.

Pieter van der Drift ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

© 2026, Davide Morosinotto en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Il leggendario tesoro di Hell Gate*
© 2025, Book on a Tree S.r.l.s.
© 2025, Mondadori Libri S.p.A., Milano

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Boekverzorging: Stefano Moro en KaaTigo
Zetwerk: KaaTigo
Illustratie omslag en p. 78: Arianna Operamolla
Foto auteur p. 530: Walter Menegazzi
Vertaling: Pieter van der Drift en Manon Smits

D/2026/0055/120
ISBN 978 94 6530 036 8
NUR 283, 284
THEMA YFC, YFCB, YFHR, 5AJ, 1KBB-US-NY, 3MPB

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

DAVIDE MOROSINOTTO

**DE LEGENDARISCHE
SCHAT VAN**

HELL GATE

Uit het Italiaans vertaald door
Pieter van der Drift en Manon Smits

P E L C K M A N S

KEEP CLOSED

SECRET

WHOEVER
A TREASURE
DOES
NOT

LE

THE SIGN OF THE CROSS

KEEP CLOSED

SECRET

IMPER

DOES NOT

Handwritten text, possibly a name or signature.

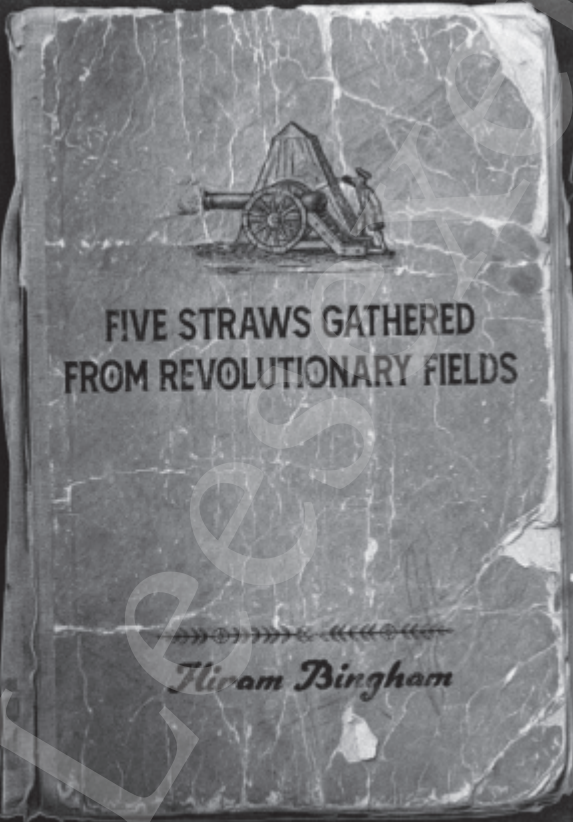
ED
DIRECTED BY JULIAN VANCE
PRESENTED BY PICTURES, INC.

GRATTIA

LeeseXe.com

DE DODE MAN ONDER DE BRUG

De jacht op de schat begon voor de Kakkerlakkenbende met een dode man onder de spoorbrug.

De stalen brug vormde een lange boog over de East River. De boog steunde op twee hoge stenen torens, een op Wards Island en een op Queens, waar de rails bovengronds doorgingen over een lange rij brugpijlers, dwars door een bosje eeuwenoude esdoorns.

Vijf kinderen liepen met enige argwaan tussen de dikke boomstammen door.

‘Waar is die dooie dan?’ vroeg Mario aan Rico. ‘Je houdt ons toch niet voor de gek, hè?’

‘Nee, echt niet, het is ietsje verder.’

Rico was broodmager, een geraamte gehuld in een overhemd dat minstens drie maten te groot was. Hij probeerde stoer te klinken, maar zijn stem klonk schel, eerder als die van een meisje.

Hij leidde Mario, Tommy, Lucy en Amy dwars door het dichte struikgewas. De brug torende hoog en dreigend boven hen uit.

‘Zeker weten?’ vroeg Tommy.

‘Sst,’ siste Rico. ‘Straks horen ze ons nog.’

‘Wie zou ons hier moeten horen?’ vroeg Lucy.

‘Je weet nooit. Maar we zijn er al. Kijk, de derde pijler

vanaf de toren. Niet schrikken... Het ziet er niet fijn uit.'

Toen ze hem zagen, deinsden ze achteruit.

Ook al zag het er eigenlijk vooral heel zielig uit.

In het vergeelde gras, naast een hoop afval, zat een man met zijn rug tegen de pijler. Zijn hoofd hing scheef op zijn kin, waardoor het leek of hij sliep, zijn gezicht verborgen achter een volle bos haar. Ergens klopte er iets niet aan de manier waarop zijn handen langs zijn lijf hingen en de onnatuurlijke kromming van zijn benen...

'Hij is dood,' stamelde Amy.

'Zo dood als een pier,' zei Lucy.

'Ja, hèhè, anders had ik jullie hier niet mee naartoe genomen.'

De grote dikke man was al aardig op leeftijd; er zaten heel wat grijze plukken in zijn haar. Hij droeg een dikke overjas, wat vreemd was voor deze warme junimiddag, en hij had blote voeten. Blauwig. En dat zag er inderdaad niet prettig uit.

'Voordat hij doodging heeft hij zijn schoenen nog uitgedaan,' zei Amy opmerkzaam. 'Kijk, daar liggen ze. En zijn sokken ook.'

'Nee, eh, dat heb ik gedaan.'

'Wat?' vroeg Mario. 'Dat je dat durft, hem zomaar aan te raken...'

Rico haalde zijn schouders op. Dat had hij gedurfd, ja, maar hij moest ook wel.

'Je weet nooit of hij iets bij zich heeft. Geld... of iets... weet je wel...'

Hij keek verlegen naar de grond.

'Dat doe je toch niet, geld van een dooie stelen!' zei Mario op zo'n veroordelende toon dat Lucy hem een schop tegen zijn scheen gaf.

Intussen pakte Amy een honingkoekje uit haar schort

en gaf het aan Rico. De anderen keken met grote ogen toe; ze wisten niet dat zij iets lekkers had, anders hadden ze gesmeekt om het met hen te delen... Maar dat was typisch Amy.

'Maar had hij nou geld bij zich of niet?' vroeg Mario terwijl hij over zijn scheenbeen wreef.

Rico schudde zijn hoofd.

'Helemaal niks?' vroeg Tommy.

'Jawel, in zijn rechtersok zat dit.'

En Rico haalde een luciferdoosje uit zijn broekzak.

Het was een gewoon luciferdoosje, bestaande uit een kartonnen omhulsel met het merk van de Diamond Company op de voorkant, en een stevig schuiflaatje. Het omhulsel had één ruwe zijkant om de lucifers langs te strijken.

'Is dat alles?'

Zonder iets te zeggen drukte Rico met zijn duim tegen de onderkant van het laatje. In plaats van lucifers bleek er een opgevouwen briefje in te zitten. Hij pakte het en vouwde het uiterst voorzichtig open, alsof het de vleugels van een libelle waren. 'Het is heel oud.'

De vergeelde brief was nog best groot.

Bovenaan stond een pentekening van een schip, een beetje vervaagd door de tijd. Zo'n groot, oud zeilschip met drie masten en een heleboel zeilen. De tekenaar was niet heel nauwkeurig geweest, maar de schets straalde wel iets uit, alsof je het schip zo over de golven zag varen.

Onder de tekening stond in een beverig handschrift: HUSSAR. En daar weer onder, in de hoek: s.

'Hussar,' las Mario. 'Wat is dat?'

'Volgens mij een soort soldaat,' zei Lucy.

Mario en Tommy spraken thuis Italiaans, en Engels spraken ze alleen op school of als ze met z'n allen waren,

daarom kenden ze niet veel moeilijke woorden. Voor de meisjes lag dat anders, die spraken thuis wel Engels.

'Klopt, een huzaar is een soldaat te paard. Dat heb ik in een boek gelezen op school,' beaamde Amy.

'Maar wat heeft een soldaat met een zeilschip te maken?' vroeg Mario.

'Geen idee.'

'En waar zou die "s" voor staan?'

'Dat zal de tekenaar zijn,' opperde Tommy. 'De beginletter van zijn naam.'

Mario vroeg of hij de brief even mocht bekijken, en Rico gaf hem met de waarschuwing dat hij heel voorzichtig moest zijn. Zo ging de brief rond.

Een driemaster. HUSSAR. S.

Echt vreemd dat er zoiets in de sok van een dode man zat.

'Hebben jullie die flessen daar op de grond zien liggen?' wees Rico. 'Ik denk dus dat hij die allemaal heeft leeggedronken, die dooie zeg maar, toen hij nog leefde. Dus hij was ladderzat en eh... misschien heeft hij daarom het loodje gelegd.'

'Een zuiplap dus,' zei Mario.

'En kijk eens hier.' Rico knielde neer bij het lijk en streek zijn haar opzij. Mario kreunde, Amy sloeg haar handen voor haar gezicht: de dode man had een gebroken neus en een blauw oog.

'O jee, zou hij vermoord zijn?!' riep Lucy. 'Misschien wilden ze hem beroven. Je zei dat hij geen geld had, maar misschien is dat gejat door degenen die dit gedaan hebben.'

'Maar als hij geld had, had hij dat beter in zijn sok kunnen stoppen, in plaats van in dat luciferdoosje,' zei Mario.

'Ik weet niet of hij vermoord is, maar in elk geval wel flink toetgekeld,' zei Rico terwijl hij weer overeind

kwam. De langgerekte schaduw van de pijler viel dreigend over hen heen. 'Ik denk dat ze iets van hem wilden hebben, maar hij heeft het ze niet gegeven en zij hebben het niet gevonden... Hadden ze zijn schoenen maar moeten uittrekken.'

Tommy floot zachtjes.

'Ik snap er niks van,' zei Mario. 'Want dat luciferdoosje is niks waard, en die tekening is ook geen kunstwerk.'

'Nee, maar er zat nog iets in.' Rico pakte het luciferdoosje uit zijn zak en schoof het nu helemaal open.

En daar lag een fonkelende stalen sleutel.

BISCUITS

DATE

1878

ASTORIA

THE NEW YORK FERRYBOAT COMPANY

VALID FOR VEHICLES AND PASSENGERS

In force from April 29, 1927

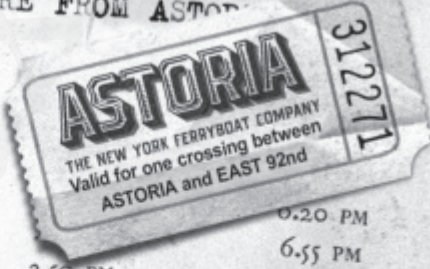
EAST 92ND (FERRY PIER)

11.05 AM	3.50 PM
11.40 AM	4.20 PM
12.15 PM	5.05 PM
12.50 PM	5.30 PM
1.30 PM	6.05 PM
2.00 PM	6.40 PM
2.30 PM	7.10 PM
3.10 PM	7.30 PM

On Fridays, Saturdays, and Sundays, additional crossings will also be operated at the following departure times: 8:30 PM, 9:40 PM, 9:10 PM,

DEPARTURE FROM ASTORIA

- 7.10 AM
- 7.30 AM
- 7.45 AM
- 8.40 AM
- 8.55 AM
- 9.25 AM
- 10.00 AM
- 10.40 AM

- 0.20 PM
- 6.55 PM
- 7.25 PM
- 7.50 PM
- 2.50 PM
- 3.30 PM

On Fridays, Saturdays, and Sundays, additional crossings will also be operated at the following departure times: 8:50 PM, 9:25 PM, 9:55 PM, 10:30 PM

This timetable indicates the time at which the ferry is expected to leave East 92nd or Astoria, but departure at the indicated time is not guaranteed. This timetable is subject to change without notice.

ASTORIA
THE NEW YORK FERRYBOAT COMPANY

DE HERKOMST VAN DE NAAM

Ze werden door iedereen 'de Kakkerlakken van 110th Street' genoemd. En die naam bleef aan ze kleven, ook al hadden ze er nog zo'n hekel aan.

Het was Toni Stiletto die ermee was begonnen, die keer dat hij Mario in zijn eentje was tegengekomen voor een snoepwinkel in 'zijn zone'. Toni had hem ineens van achteren vastgegrepen (aldus Mario), met zijn rug tegen de muur aan geduwd en in zijn gezicht geschreeuwd: 'Weet je wat jullie zijn, jij en die vrienden van je?'

Zijn adem stonk naar ui.

'Jullie zijn gewoon stomme kakkerlakken. En weet je waarom?'

Mario had geen idee.

'Jullie zijn kakkerlakken omdat iedereen vies van jullie is, zelfs in deze stinkbuurt.'

En met 'deze stinkbuurt' bedoelde hij East Harlem, ook wel Italian Harlem genoemd omdat er zoveel Italianen woonden.

Volgens Mario was het er zo slecht nog niet, en trouwens, hier woonde hij nu eenmaal.

Hoe dan ook, het punt is dat Toni hem en zijn vrienden de Kakkerlakkenbende had genoemd, en Flint

en Bobby Bomba waren in lachen uitgebarsten: de naam was geboren en ze zouden er op geen enkele manier meer van afkomen.

'Benieuwd wat voor gezicht Toni zou trekken,' mompelde Mario. 'Ik durf te wedden dat hij nog nooit een dooie van zo dichtbij heeft gezien. Hooguit een dooie rat. Maar nog nooit een echte dooie.'

'Zit er soms een dooie rat in jouw kop?' riep Lucy. 'Denk liever na waar die sleutel voor zou kunnen zijn!'

'Om een slot mee te openen,' zei Tommy.

'Wauw, jij bent echt een genie! Natuurlijk gaat het om een slot, maar welk slot?'

'Daar gaan we nu toch niet achter komen,' kwam Amy tussenbeide. 'Maar ik vind wel dat we iets moeten doen.'

'Wat dan?'

'De politie bellen. Of een ambulance. Lucy, jij hebt toch een dokter in de familie?'

'Ja, mijn neef Louis. Maar het lijkt me een beetje te laat om hem nu nog te bellen, die kerel is morsdood. En trouwens, hoe denk je dat ze thuis gaan reageren als ze horen dat ik zonder het te vragen uit East Harlem ben weggegaan?'

Daar had ze wel een punt. De kinderen keken elkaar even besluiteloos aan.

'Luister,' verbrak Rico de stilte. 'Ik denk toch dat het iets te betekenen heeft... de tekening van dat schip, de sleutel... Er zit vast iets groots achter. Anders zouden ze deze arme sloeber nooit zo hebben toegetakeld.'

'Dat weet je toch niet!' flapte Mario eruit. Maar daarna dacht hij er pas goed over na: 'Aan de andere kant... misschien is Hussar wel de naam van die boot. Ik zal eens kijken of ik er iets over kan vinden thuis, in de boeken van mijn moeder. Is dat een idee?'

'Over moeders gesproken, ik geloof dat het al tamelijk

laat is,' zei Tommy, wijzend naar de ondergaande zon, die de Hell Gate Bridge rood kleurde. En nu de zon in de zomer al zo laag stond, zouden ze zeker te laat thuiskomen. Ze zagen de boze gezichten al voor zich, konden het gefoeter al horen.

'O ja,' zei Lucy. 'We moeten opschieten.'

Ze liepen terug in de gebruikelijke formatie van de Kakkerlakkenbende, dat wil zeggen Mario en Tommy voorop, dan Lucy drie stappen links achter hen en Amy daar weer twee stappen achter rechts. Italiaanse jongens bij Italiaanse jongens, het zwarte meisje en het Chinese meisje ieder voor zich (Amy was trouwens Koreaans, maar in East Harlem hadden de mensen weinig aandacht voor dat soort details, zolang ze niets met henzelf te maken hadden).

Het resultaat was hoe dan ook een nogal open formatie. En zonder Rico, want die was altijd meteen verdwenen wanneer ze op pad gingen, net als zo'n geest uit het sciencefictiontijdschrift *Amazing Stories*.

Zo ging het altijd, vooral omdat Rico geen thuis had, er was niemand die 's avonds op hem wachtte. Maar hij zou vanzelf wel weer opduiken op enig moment...

De andere Kakkerlakken woonden allemaal in 110th Street. En aangezien ze nu in het stadsdeel Queens liepen, op Long Island, waren ze heel ver van huis. Ze zouden er minstens twee uur over doen, inclusief de overtocht met de ferryboot om naar de andere kant van de East River te komen. En omdat ze geen cent op zak hadden, verstopten ze zich in de laadbak van een bestelwagen.

Toen ze eindelijk terug waren in East Harlem wandelden ze het laatste stuk over de trottoirs langs de gebouwen van rode baksteen met brandtrappen aan de gevels.

Amy glipte als eerste haar portiek binnen, Lucy nam die van het gebouw ernaast. Tommy en Mario moesten eerst nog First Avenue oversteken voordat ze aankwamen bij het huizenblok waarin zij woonden: Tommy op de tweede en Mario op de bovenste verdieping.

Samen namen ze de trap.

Op de tweede klopte zijn vriend aan, waarna hij door de voordeur verdween. Mario hield zich in en hoorde een vrouwenstem roepen: 'Waar heb jij gezeten, kleine rotzak?! Heb je gezien hoe laat het is? Mag ik misschien weten wat je de hele dag hebt uitgespookt? Je vader heeft verdorie op je zitten wachten...'

Zijn vader verkocht ijsblokken en Tommy was van school af gegaan om hem te helpen.

Mario bleef nog even luisteren en stelde zich voor hoe zijn vriend met hangende schouders, de handen in de zakken, midden in de keuken stond. Als een reus die zich klein probeerde te maken.

Al met al had hij geen medelijden met hem. Niet dat het leuk was om dat soort dingen naar je hoofd geslingerd te krijgen, maar het feit dat Tommy's moeder boos was betekende wel dat ze om hem gaf.

En dat was wel fijn, toch? Een moeder hebben die boos op je werd.

Leeserijemplaar

DEPARTMENT OF LABOR
OF THE UNITED STATES OF AMERICA
Immigration and Naturalization Service

CERTIFICATE OF ARRIVAL

This certifies that, according to the immigration records, the foreign national indicated below arrived at the port, on the date and in the manner specified, and was lawfully admitted to the United States of America.

NAME *Dorina Lavan*
SEX *F* AGE *24 years*
NATIONALITY *Italian*
PLACE OF BIRTH *Mirra*
OCCUPATION *Teacher*
MARITAL STATUS *Widow*
HEIGHT *5' 3 1/2"* WEIGHT *97 pounds*
HAIR COLOR *Dark brown hair*
EYE COLOR *Green eyes*
DISTINGUISHING MARKS */*
HEALTH CONDITION *Good*
ABILITY TO READ AND WRITE *Yes*
HAND LUGGAGE *50 lbs, 1 blanket, 1 brush,
18 books (very heavy!)*
PORT OF EMBARKATION *Genoa*
PORT OF ARRIVAL *Ellis Island*
WHO PAID FOR THE TICKET *Herself*
LAST PLACE OF RESIDENCE *Genice*
FINAL DESTINATION IN THE UNITED STATES *New York*
NAME AND ADDRESS OF A RELATIVE IN THE UNITED STATES
NAME AND ADDRESS OF A RELATIVE IN THE COUNTRY OF ORIGIN
Marcello Lavan, Norsoduro, Genice

This further certifies that the present Certificate of Arrival is issued under the authority of, and in conformity with, the provisions of State law and subsequent amendments, exclusively for the use of the foreign national indicated herein and solely for the purposes of naturalization.

D.W. Archibald
Donald W. Archibald

EEN BOEK MET EEN VERRASSING

De laatste trappen beklom Mario op zijn gemak, en bij elke verdieping bleef hij even staan om naar stemmen te luisteren en de geuren op te snuiven.

Het appartement van de familie Esposito: ruzie over rekeningen die nog betaald moesten worden en pasta met tomatensaus. Appartement van de familie Colapesce: zorgen om Betty, die ging trouwen, en aangebrand vlees. Appartement van de familie Rivero: geschater en gestoofde kool.

Hij nam de laatste trap, liep de gang helemaal door en duwde aan het eind de deur open; het slot was al een tijdje kapot.

'Hallo? Hé, ik ben thuis.'

Het was donker.

'Hm.' De stem kwam vanuit de slaapkamer.

'Slaap je?'

'Ja, half.'

Mario en zijn moeder woonden in een tweekamerwoning die was afgesplitst van een groter appartement. De badkamer bevond zich op de gang en moest worden gedeeld met de hele verdieping.

Op de tast liep hij naar de eettafel, waar hun enige lamp hing, en hij deed het licht aan.

Behalve de tafel, en de kachel in de hoek, stonden er alleen nog zijn bed en een lage kast waarin zowel hun kleren als het eten lagen. Verder was er niets dan boeken. Het waren er honderden; goedkope uitgaven zonder omslag, gebonden volumes, tijdschriften, briefwisselingen. Ze lagen overal opgestapeld, tegen de muren, onder Mario's bed, en zelfs bij de tafel, die ze gebruikten om op te zitten.

Boeken waren de enige echte passie van zijn moeder. Ze was lerares geweest, vroeger. Voordat ze naar Amerika was gekomen. Voordat Mario was geboren.

'Heb je gegeten?' vroeg hij.

'Nee.'

Haar stem klonk heel zacht. Ze was een mama in winterslaap. Een wintermama.

Mario keek in de kast. Hij moest niet vergeten boodschappen te doen, want er was bijna niks meer. Ook de pot waar ze het geld in bewaarden, was leeg. Morgen na school moest hij wat dollars gaan verdienen.

Hij wroette tussen de truien en vond toch nog een blik Van Camps-varkensvlees met bonen in tomatensaus. Koud was het niet te pruimen, maar opgewarmd ging het wel. Met een zucht stak hij de kachel aan, goot de inhoud van het blik in een pannetje en zette dat op de gietijzeren plaat.

Door het enige raam zag hij de elektrische straatverlichting van de Gas Company, aan de overkant van 110th Street. Buiten was het nog warm en door het raam klonk het rumoer van de wijk: een vertrouwd, geruststellend geroezemoes.

Misschien kwam het juist daardoor dat Mario ineens weer moest denken aan de dode man onder de Hell Gate Bridge. Hoe koud en stil het daar was.

'Mam, heb je weleens gehoord van een schip dat dezelfde naam had als een soldaat?'

‘Wat?’

‘Ik kan er niet op komen. Het was een soldaat te paard.’

‘Bedoel je een huzaar?’

‘Ja, dat was het... Hussar. Heb je ooit van een schip gehoord dat zo heette?’

Stilte... Toen klonkt het vanuit de slaapkamer: ‘Niet dat ik weet. Een modern schip?’

‘Nee, van vroeger. Met zeilen. Zo’n driemaster.’

‘Ik heb wel ergens een boek over zeilschepen en galjoenen.’

‘Kom je me helpen dan?’

‘Nu even niet.’

‘Mam!’

Er klonk wat gestommel, waarna zijn moeder in de deuropening verscheen. Het haar in de war, een dunne ochtendjas, en een kromme sigaret in haar hand.

‘O, je hebt de kachel aangestoken.’

Ze hield de punt van de sigaret tegen de inmiddels bloedhete plaat, wachtte tot die brandde en nam toen een trekje.

Wintermama, dacht Mario. ‘Weet je waar dat boek ergens ligt?’

‘Even kijken... ik denk onder het raam.’

Mario begon te speuren en zijn oog viel al gauw op een oud exemplaar waarop in gouden letters stond: *Sailing Ships of War: 1700-1800*.

Zijn moeder had intussen een lepel gepakt en nam een hap van het opgewarmde prutje.

Mario sloeg het boek open op de laatste bladzijden, waar de inhoudsopgave stond: een ellenlange lijst met scheepsnamen. De letters waren zo klein dat hij ze onder het licht van de lamp moest houden, ook al had hij nog zulke goede ogen.

‘Hm, de *Hussar* staat er niet tussen, jammer.’

‘Hm?’

Mario dacht terug aan Tommy die zo was uitgeoeterd door zijn moeder omdat hij te laat thuis was, en weer voelde hij een steek van jaloezie.

Een beetje geërgerd zei hij: ‘Hallo, zou je me misschien even kunnen helpen?’

Zijn moeder zwaaide wat heen en weer met de lepel: ‘Nou, als het een Amerikaans schip was, moet er *uss* voor de naam staan. Dat betekent *United States Ship*. Zoek eens op *USS Hussar*.’

Mario zocht bij de *U*. ‘Nee, staat er niet tussen.’

‘Dan is het misschien een Engels schip. Probeer eens bij *HMS*. Dat staat voor *His Majesty’s Ship*, oftewel een schip van Zijne Majesteit de Koning van Engeland.’

Mario bladerde terug naar de letter *H*.

Hij beet op zijn lip. ‘O, shit.’

‘Let op je woorden, jongen... En?’

‘Er zijn er wel zeven! Achter elk ervan staat een getal tussen haakjes: 1727, 1763, 1786...’

‘Dat is waarschijnlijk het bouwjaar. En dan moet er ook een paginanummer bij staan waarop je dat schip kunt vinden.’

Mario begon bij de laatste: de *HMS Hussar* (1799).

Hij vond een korte vermelding achter in het boek. Er stond alleen: *Fregat Amazon-klasse, 38 kanonnen*.

De *HMS Hussar* uit 1784 was een fregat Enterprise-klasse met 28 kanonnen.

De volgende had maar 26 kanonnen.

‘Het eten brandt aan,’ mopperde Mario. ‘Ruik je dat dan niet?’

Hij legde het boek neer, pakte het pannetje en zette het op de keukentafel. Toen nam hij een lepel en proefde ervan. De smerige smaak was alleen maar viezer geworden doordat het was begonnen aan te branden, maar het was zo heet dat hij zijn tong verbrand

had en dus amper iets kon proeven.

Hij ging verder in het boek en zei 'Aha!' met de lepel half in de lucht gestoken.

'Heb je iets ontdekt?' vroeg zijn moeder.

'Ik... eh, nee, toch niet.' Maar dat was een leugentje.

Want over de *HMS Hussar* uit 1763 stond geschreven:
Fregat, Sirena-klasse, 28 kanonnen.

En verder: *Gezonken in de baai van New York in het jaar 1780.*

En ook nog: *Vervoerde een enorme schat.*

Plus: *Werd nooit geborgen.*

Ach en wec, hoe ijdel de menschlike hoop en hoe wreed het lot der hoopelogen.
Bereid je dus voor op het hartvercheurende reëlaas van de arme, brave Bill, die later
een achternaam zou krijgen dank zij een overtuigende zwaan, en wiens lotgevallen
zelfs de stoutste verbeelding door verbliken.

Stel je om te beginnen het dek voor van een zeilschip met de wind vol in de zeilen
en de zeeluis die dank doende zijn met hun dagelijkse zwaar arbeid. In een hoek
staan verschillende grote houten vaten die door twee vaten in de zijkant in In
de vaten zit gezouten vis voor een ten bedrag van schocht in Boston en ze staan al
drie dagen lang in de lozende zon, al in het overvloed door geloven en regen, om
uiteindelijk te worden doorgebracht in de haven van New York.

Wetticht was het de dienst van een schoepjens die zijn taak niet goed had
uitgevoerd, want het kwam hem door de slechte kwaliteit van een van de trossen, maar
als een zweepslag brak het touw waarna een van de vaten omsat over het dek rotte en
met een dreun tegen de hoeksmat knalde, waarnaast toevallig niemand minder dan
de kapitein zelf stond. *J. W. Malligan*

Alle donders! roep de toke Malligan beruigt hij langs zijn kneevleest.
Niet dat hij een opzigtig of karakter had of roep onder de indruk was van welke
speling van het lot van ook. Hij met Ondanks de verschrikkelijke oorlog die
woedde in het land met zijn brigantijn de Hannah heen en weer varen tussen
Boston en New York zomer en winter in weer en in wind, en hij was in de loop
der tijd al gewend aan gevechten met kanonskogels beschoten en achtervolgd, dat hij
meende dat hij intussen alles wel had meegemaakt.

HET AVONTUUR VAN EEN VREEMDE VIS

Het vat met gezouten vis stond al drie dagen op het dek van het schip en had al een aardige hoeveelheid zon, regen en golven over zich heen gehad, net als de andere vaten, die ernaast stonden.

Kapitein Jeff Mulligan was dan ook stomverbaasd toen het touw dat de vaten bij elkaar hield ineens knapte, en juist dat ene vat met vis vlak voor zijn neus omkieperde en kapotviel.

‘Alle donders!’ riep Mulligan.

Hij was niet iemand die snel onder de indruk was. Ondanks de oorlog bleef hij gewoon met zijn tweemaster Hannah heen en weer varen tussen Boston en New York. In de afgelopen tijd was zijn schip aangevallen, er waren kanonskogels op afgevuurd, kortom, hij had alles wel meegemaakt.

Maar hij had toch niet verwacht dat er ineens een jongenslichaam in een vat met vis zou zitten.

Het was een jongen van een jaar of achttien en hij was schrikbarend mager; hij moest wel dood zijn, of anders toch bijna. Niet zo gek als je bedacht dat deze knul al die dagen in zo’n kleine ruimte opgepropt had gezeten, waarin hij zich amper kon bewegen en niets te eten had gehad, alleen wat water had kunnen drinken

uit de inmiddels lege veldfles die om zijn hals hing.

‘Een verstekeling, kapitein?’ vroeg zijn eerste stuurman, Jack Gorey.

‘Blijkbaar. Waarschijnlijk een gevluchte slaaf.’

‘Wat zullen we met hem doen?’

De kapitein dacht even na. ‘Geef hem water. Ik wil met hem praten.’

De bemanning van de Hannah was niet bepaald zachtzinnig, dus al gauw had een van de matrozen een emmer ijskoud water over het hoofd van de bewusteloze jongen gekieperd.

De jongen begon te proesten, hapte naar adem, draaide zich om en richtte zijn twee grote, witte ogen op Mulligan.

‘Zo, knul,’ bromde de kapitein. ‘Volgens mij zitten we aardig in de nesten, nietwaar?’

De jongen wilde iets terugzeggen maar hij was te verzwakt, en zijn lippen waren zo droog en opgezwollen dat hij geen woord kon uitbrengen.

‘Water,’ beval Mulligan, en toen hij zag dat diezelfde matroos weer een emmer over de jongen wilde gooien riep hij: ‘Nee, om te drinken, snap dat dan! Geef hem water te drinken.’

De matroos dompelde een houten kom in de emmer, hield die voor het gezicht van de jongen en kiepte die om, zonder dat het hem iets kon schelen hoeveel water er nu werkelijk in zijn mond belandde. Toch leek de arme drommel weer een beetje tot leven te komen.

‘Beter zo?’ vroeg Mulligan. En hoofdschuddend vervolgde hij: ‘Ik moet je helaas meteen teleurstellen, jongen, je had beter in dat vat kunnen sterven. Want je weet wat het lot is van slaven die proberen te ontsnappen. Zodra we in de haven van New York aanleggen...’

Toen hij dat hoorde steunde de jongen op zijn ellebogen en hief zijn hoofd op om over de rand te

kunnen kijken. De Hannah was net een smalle zeestraat binnengevaren tussen oprijzende klippen en met gras begroeide landtongen. In het noorden waren de houten forten te zien waarop de Engelse vlag wapperde: na lange gevechten met de patriotten van generaal Washington waren de baai en de omliggende gebieden nu stevig in handen van de Britten.

‘Dit is de East River,’ zei Mulligan, alsof hij de gedachten van de jongen kon lezen. Nog even en dan komen we aan op het eiland Manhattan, en dan...’

‘Daar zijn ro... rotsen,’ stamelde de jongen.

‘Wat?’

De jongen krabbelde overeind en strompelde naar de boeg. ‘Rotsen, meneer, rotsen onder water aan stuurboord!’

De kapitein was achter hem aan gelopen en zag het nu zelf ook: even verderop begon het heldere water te kolken en te schuimen, een teken dat er rotsen onder het wateroppervlak schuilgingen. Luid vloekend rende hij terug naar het achterdek, waar de stuurman kwijlend, met de ogen dicht, over het roer gebogen hing.

Mulligan sloeg hem met één dreun achterover.

‘Stomme idioot,’ gromde hij, waarna hij een harde ruk aan het roer gaf. ‘Mannen! Rotsen aan stuurboord! Haal de schoten aan!’

De matrozen kwamen meteen in actie, vanwege de bruuske koerswijziging maakte het schip met een ruk slagzij, terwijl de houten romp piepte en kraakte en de zeilen klapperden.

Er volgden enkele benauwde ogenblikken, waarbij de ene helft van de bemanning druk in de weer was en de andere helft met ingehouden adem toekeek, naast de jongen die het gevaar als eerste had opgemerkt.

Het schip scheerde rakelings langs de rots, die hagelwit als een spook in het water stond.

Pas toen de zeestraat wat breder werd en ze in rustiger vaarwater kwamen, liet Mulligan het roer los. Met één hand trok hij de stuurman, die nog steeds onbeweeglijk op het dek lag, aan zijn kraag omhoog.

'Je bent ladderzat,' riep hij vol afschuw, toen hij zijn adem rook. 'Welke halvegare drinkt zich lam als je door Hell Gate moet varen? Als die jongen er niet was geweest, hadden we schipbreuk geleden. Gorey! Deze ezel is voor jou, geef hem zoveel zweepslagen dat je arm er pijn van doet en schop 'm van boord zodra we aan wal zijn, ik wil 'm nooit meer zien.'

De stuurman begon te jammeren. Mulligan sloeg hem twee keer in zijn gezicht, eerst met zijn vlakke hand en toen nog eens met de rug van zijn hand, waarna hij hem aan Gorey overhandigde.

De kapitein liep terug naar de jongen die uit de ton gezouten vis was gerold. 'Maar jij, zei hij. 'Jij weet van wanten en hebt een scherp oog. Ik wed dat je vaker hebt gevaren, of niet soms!'

De jongen gaf geen antwoord.

'Hoe heet je?'

Geen antwoord.

'Je kunt maar beter je mond opendoen, tenzij je mijn dronken stuurman gezelschap wilt houden. Dus vertel, hoe heet je?'

'Bill.'

'Goed, Bill, behalve een verstekeling ben je verdorie ook nog een gevluchte slaaf... Maar je hebt me vandaag een goede dienst bewezen en kapitein Mulligan is de kwaadste niet. Hoor je me?'

De jongen gaf geen kik, maar hij luisterde wel aandachtig.

'Zodra we in New York aankomen, overhandig ik je aan de eerste de beste Engelse functionaris. Op dat moment heb je twee opties. Of je laat jezelf ophangen.

Of je zegt dat je een loyalist bent, dat je dus loyaal bent aan de Engelsen, en je daarom wilt aanmelden bij het leger. Is dat duidelijk?’

De jongen knikte aarzelend.

‘Begrijp je wat dat betekent?’

De jongen schudde zijn hoofd.

‘Luister, er is hier een oorlog gaande en de Engelse marine zet alles op alles om de Amerikaanse patriotten uit te schakelen. Maar ze komen manschappen tekort. En daarom hebben ze besloten om gevluchte slaven de vrijheid te geven als ze zich aanmelden om mee te vechten. Zo word je een loyalist: dan zweer je trouw aan de Engelse koning. Kortom: je enige kans om in leven te blijven is om bij het Engelse leger te gaan. Is dat duidelijk?’

De jongen knikte.

‘Oorlog is vreselijk, jongen. Jullie worden tegen elkaar opgezet. Maar voor jongens zoals jij kan het je enige redding betekenen. Ik weet dat de Engelsen in New York op zoek zijn naar loodsen... Weet je wat een havenloods doet?’

Nu knikte de jongen enthousiast: ‘Ja, dat is... dat is iemand... die de stromingen kent en weet waar de rotsen liggen. Iemand die alleen aan boord komt... om het schip door de haven te leiden.’

‘Heel goed, jongen. En dat is precies wat jij daarnet gedaan hebt. Denk je dat je het aandurft? Het zal je behalve een goede baan ook respect opleveren. Zo niet, dan heb je dus nog de optie om je te laten ophangen. Mij maakt het niet uit.’

Kapitein Jeff Mulligan draaide zich om en begon zijn mannen voor te bereiden op het aanmeren.

Bill zakte op zijn knieën. Hij had zich er al bij neergelegd dat dit zijn einde zou zijn. Maar nu was er ineens toch nog een kans om een vrij man te worden.

En dan zou hij niet meer alleen Bill heten, maar net als ieder vrij mens een achternaam kunnen kiezen.

Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een fluitzwaan die rakelings over de tweemaster heen vloog.

Swan, dacht hij. Als hij inderdaad havenloods kon worden en zo een vrij man zou worden, wilde hij voortaan Bill Swan heten.

Hij kraste met zijn nagels over het glanzende hout van het dek.

En eindelijk durfde hij te huilen van opluchting.

Leese exemplaar

**DEPARTMENT OF DEPARTMENT STORES
AND PUBLIC MARKETS OF NEW YORK**
LICENSE FOR

*Entertainment and amusement activities
with performers or animals*

Pursuant to the laws in force, the present document grants authorization to carry out public entertainment activities, whether by means of artistic performances, musical acts, shows with animals, with the associated sale of goods, in compliance with the regulations currently in force regarding public order and decorum.

Sang-mi Ri (Sarah Lee).

The Rusty Pig Emporium

East 110a First Avenue intersection

Name of the license holder, company name or trade name under which the activity is carried out; complete address of the authorized premises and photographic portrait of the holder or operator, to be attached and displayed in accordance with the regulations in force.

License no. *A 015 892*
Date *12 May 1922*

This license expires on *30 June 1930*

This license may not be transferred to any other person or to any other location. This license shall not be considered property or an acquired right and may be revoked at any time in accordance with the law.

REGISTERED
NO. **A015892**

DE ENVELOP

Amy's ouders runden een *blind pig* in de buurt van Jefferson Park. Dat was zeg maar een bar die niet helemaal legaal was. In het begin was het hun droom geweest om een Koreaans restaurant te openen, maar daarvoor hadden ze niet genoeg geld. En trouwens: de Italianen in de wijk wilden toch alleen maar hun eigen eten, zoals spaghetti, pizza en van die andere onsmakelijke troep zoals lasagne.

Zodoende waren ze in plaats van een restaurant een bar begonnen en de zaken liepen best goed, totdat de Drooglegging kwam: een wet waardoor het verboden werd om alcohol te stoken, te transporteren en te verkopen. Toen was de bar van Amy's ouders veranderd in een *blind pig*.

Het was een bekende plek in de wijk, die vooral in de avond en het weekend druk werd bezocht. Maar 's middags en doordeweeks was er bijna niemand, dus als Amy uit school kwam kon ze daar mooi haar huiswerk maken. Ze zat op dezelfde school als Mario, en tot het jaar ervoor hadden ook Lucy en Tommy op die school gezeten.

Terwijl Amy met haar huiswerk bezig was rinkelde de deurbel, en ze zag dat er een jongeman van een jaar of twintig binnenkwam, met brillantine in zijn haar en met een lichtblauw pak aan. Hij was knap en zo te zien was hij ook rijk... best vreemd, want de *blind pig* was een plek voor armoedzaaiers.

Amy's moeder was in de bijkeuken aan het opruimen maar verscheen nu in de deuropening om te kijken wie er was binnengekomen.

De jongeman vroeg: 'Spreekt u Italiaans, signora?'

'Jazeker, we zijn hier tenslotte in Little Italy,' antwoordde ze met een accent waar de meeste Italianen jaloers op zouden zijn.

'Ik heb gehoord dat u hier een bijzonder varken hebt.' De man wees naar een kistbank midden in de bar. Hij had een grote gouden ring om zijn vinger.

Amy was het dichtst bij de kistbank, ze schoof haar schoolboek aan de kant en sprong overeind. 'Kom maar kijken. Het is twee dollar om het varken te mogen zien.'

De jongeman gaf haar twee zilveren muntstukken, die zij meteen in de zak van haar schort liet glijden.

'Hier is hij dan, de oude Rusty.' Ze tilde het deksel op. In de kistbank lag een dik varken op zijn zij, met een vlekkerige roze huid.

In de hoek van de kist stond een bak voer, verder was er een emmertje met water, en er lag een teddybeer. Amy's vader vond het maar weggegooid geld om een pop aan een varken te geven, maar Amy had toch haar zin weten door te drijven: de arme Rusty moest al zoveel uur per dag opgesloten zitten, en varkens waren intelligente dieren. Dus nu had hij in elk geval een knuffelbeer tegen de eenzaamheid.

'Kijk aan,' zei de jongeman. 'Heel interessant.'

'Kan ik u misschien wat aanbieden, meneer?' vroeg Amy. 'Een glas bier? Whisky?'

‘Whisky graag.’

Amy liet het deksel openstaan, zodat Rusty intussen wat frisse lucht kreeg. Ook al zaten de wanden van de kistbank vol gaten, toch had ze het gevoel dat dit fijner voor hem was.

Ze liep naar de bar om de drank in te schenken. Want zo werkte een *blind pig*: het betekende letterlijk ‘blind varken’, en omdat de verkoop van alcohol bij wet was verboden, betaalden de klanten entree om naar een varken te komen kijken. Het drankje dat ze vervolgens kregen, werd gratis aangeboden.

De jongeman leek trouwens niet heel veel belangstelling te hebben voor de whisky. Hij rook er een keer aan en zette het glas terug op de bar zonder er zelfs maar aan te nippen. Goed, het was dan ook goedkope bocht, dat zei iedereen, en Amy kon ervan meepraten, want ze had er ooit één keer met haar tong aan geproefd en ze kon zich de smerige smaak nu nog herinneren. Maar hun vaste gasten waren blijkbaar minder kieskeurig.

‘Is er iets?’

‘Nee hoor, integendeel, jullie hebben een mooi varken, en een mooi tentje. Ik kan me zo voorstellen dat er heel wat mensen op afkomen. ‘s Avonds zit het zeker stampvol?’

‘Wie bent u?’ vroeg Amy’s moeder, die nog steeds vanuit de deuropening toekeek. ‘Door wie bent u gestuurd?’

Amy merkte dat haar toon was veranderd. Haar stem klonk vijandig.

De jongeman had het ook in de gaten. ‘Geen zorgen, mevrouw, er is niets aan de hand. Mijn naam is Jim. Jim Cana.’

‘Wij hebben al een deal met Frank.’

‘Frank is... ziek geworden, mevrouw. Maar hij zei tegen me: “Luister, Jim, ga jij eens bij die Chinezen naar dat varken kijken, en als je er dan toch bent, vraag dan

meteen om de envelop.'"

'We zijn Koreanen, geen Chinezen.'

De man keek haar onverstaanbaar aan. 'Ligt Korea dan niet in China?'

Amy's moeder keek hem zuchtend aan, en vroeg zich af wanneer mensen eens zouden ophouden haar die belachelijke vraag te stellen.

'Maar goed, hebt u die envelop of niet?'

Ze liep naar achteren en kwam terug met de envelop. 'Als Frank komt krijgt hij te horen dat ik die aan Jim Cana heb gegeven,' zei ze kalm. Het klonk als een dreigement.

Jim stak de envelop in zijn zak en zei met een brede glimlach: 'Dat heb ik toch al uitgelegd, mevrouw. Frank is ziek, en het is een heel nare ziekte. Ik vrees dat hij zich hier voorlopig niet meer zal laten zien.'

Toen de jongeman was vertrokken, slaakte Amy's moeder een diepe zucht. 'Ik vertrouw die kerel voor geen cent.'

'Wie was hij?' Amy had de vraag nog niet gesteld of de deur ging alweer open. Ze dacht dat de jongeman iets vergeten was, maar het bleek rechercheur Taylor te zijn. Amy kende de politieman goed omdat hij elke maand wel een keer langskwam om even naar het varken te kijken en een praatje met haar vader te maken.

'Goedemiddag mevrouw, goedemiddag Amy.' De rechercheur keek Amy zo indringend aan dat ze ervan moest blozen.

'Was dat niet Jim Cana die hier net naar buiten kwam?'

'Zo stelde hij zich voor, ja,' antwoordde Amy's moeder. 'Ik hem hem nooit eerder gezien, hij zei dat hij een vriend van Frank was.'

Taylor schudde verbluft zijn hoofd. 'Wat moest hij van jullie?'

'Hij wilde even een kijkje nemen... net als iedereen.'

'En verder niets?'

Taylor wist heel goed hoe een *blind pig* werkte en ook al was het dan technisch gezien niet illegaal, helemaal legaal was het ook weer niet. En hij wist ook hoe Frank te werk ging, die elke week alle zaken van East Harlem afliep om enveloppen op te halen.

Maar Amy's moeder zei verder niets en Taylor vroeg niet door, zodat ze elkaar een poosje zwijgend bleven aanstaren.

'Luister, als er iets vreemds gebeurt, laat het me dan weten, goed? Die Cana is nieuw in de wijk. Pas een maand geleden uit Italië aangekomen, en hij voelt zich hier nu al thuis. Iets te veel zelfs.' Toen zei hij tegen Amy: 'Dat geldt trouwens ook voor jou, meisje. Als jij iets vreemds ziet, moet je het me laten weten als ik de volgende keer kom, oké?'

Hij haalde diep adem en zei toen: 'Is Mister Lee achter?'

'Die is boven.'

'Ik ga hem even gedag zeggen.' Taylor liep naar de bijkeuken, waar de trap naar boven was, en Amy's moeder liep achter hem aan.

Intussen keek Amy door het raam naar buiten, en daar zag ze Mario en Tommy op de stoep staan.

Toen de jongens haar zagen, had ze het idee dat Tommy moest blozen. Mario hield een vinger voor zijn mond, en toen gebaarde hij dat ze naar buiten moest komen.

STATE OF NEW YORK
IDENTIFICATION CARD

NR. 01568792 D

Fisher Greta Evangeline
SURNAME AND NAME

Wilmington - CN
PLACE OF BIRTH

22/2/1874
DATE OF BIRTH

Single
MARITAL STATUS

Seamstress
OCCUPATION

None
DISTINGUISHING MARKS

Greta E. Fisher
SIGNATURE
ISSUE DATE 19/4/1925
EXPIRATION 19/4/1935

